

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1420/2022
27.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина Бујановац, чији је пуномоћник Новица Здравковић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., Општина Бујановац и умешача ВВ из села ..., Општина Бујановац, које заступа пуномоћник Данијела Томић, адвокат из ..., ради узнемиравања својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1957/2021 од 30.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 1957/2021 од 30.09.2021. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 674/18 од 14.01.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужени узнемиравао тужиоца у коришћењу његовог права својине на оградном зиду на јужној страни кп. бр. .. из лн. бр. .. КО ..., на тај начин што му је дана 11.11.2015. године, вербалном претњом у виду физичког обрачуна па и ликвидације, изрекао забрану даљег извођења радова на рушењу – отварању дела оградног зида и постављању капије са јужне стране кп. бр. .. и наложено туженом да убудуће престане са оваквим и било којим другим и даљим узнемиравањем тужиоца у његовом праву својине на кп. бр. ..., све у року од 15 дана. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1957/2021 од 30.09.2021. године укинута је пресуда Основног суда у Бујановцу П 674/18 од 14.01.2019. године и пресуђено тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужени узнемиравао тужиоца у његовом праву својине на оградном зиду на јужној страни кп. бр. .. уписане у лн. бр. .. КО ..., на тај начин што му је дана 11.11.2015. године вербалном претњом у виду физичког обрачуна па и ликвидације, изрекао забрану даљег извођења радова на рушењу – отварању дела оградног зида и постављању капије са јужне стране кп. бр. ..., те да се наложи туженом да убудуће престане са оваквим и било којим другим и даљим узнемиравањем тужиоца у његовом

праву својине на кп. бр. .. КО Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија дозвољена по члану 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је сувласник кп. бр. .. КО ... са уделом од $\frac{1}{2}$ и власник кп. бр. .. и .., уписаних у лн. бр. .. КО Ради доласка до својих парцела тужилац користи некатегорисани пут уписан као кп. бр. .., својина Републике Србије, корисника Општине Бујановац. Јавни земљани пут раздваја парцелу тужиоца кп. бр. .. од парцеле туженог кп. бр. .. . Тужилац је дана 07.11.2015. године започео са рушењем и отварањем дела оградног зида са јужне стране своје кп. бр. .. која се граничи са некатегорисаним путем кп. бр. .. како би поставио улазну капију и тако дошао до својих кп. бр. .. и кп. бр. .. . Тужени је тим поводом узнемиравао тужиоца тако што је истога дана вербалном претњом у виду физичког обрачуна па и ликвидације забранио тужиоцу даље извођење радова на рушењу – отварању дела оградног зида и постављању капије са јужне стране кп. бр. .. .

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, примењујући одредбе чланова 3. и 42. Закона о основама својинскоправних односа, закључујући да је тужени неосновано узнемирио тужиоца у извођењу радова на рушењу – отварању дела оградног зида и постављању капије, знајући да је тужилац власник и корисник тог зида, а да тужени није корисник ни власник земљишта које се користи као јавни пут у својини Републике Србије, корисника Општине Бујановац.

Другостепени суд је по одржаној расправи, укинуо првостепену пресуду и пресудио тако што је одбио тужбени захтев, примењујући одредбе члана 37-43. Закона о основама својинскоправних односа, закључујући да се узнемиравање власника ствари може извршити и вербално, с тим што је потребно да се докаже да је претња постојала, да је претња била озбиљна, јер начелно свака радња физичка или вербална која има за последицу ометање власника у остваривању овлашћења државине, овлашћења коришћења или овлашћења располагања ствари, истовремено има за последицу узнемиравање власника уколико је та претња озбиљна, те да се на основу изведених доказа не може са сигурношћу утврдити да је тужени заиста 11.11.2015. године тужиоцу непосредно или радницима који су изводили радове посредно, упутио такву претњу у виду физичког обрачуна, па и ликвидације.

По оцени Врховног касационог суда, основано је ревизијом тужиоца указано да је другостепени суд након одржане расправе погрешно закључио да тужени није учинио озбиљну вербалну претњу радницима тужиоца која би изискивала заштиту права својине. Наиме, одредбом члана 42. став 1. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да узнемиравање права својине постоји увек када се на било који начин од стране трећег лица омета власник у коришћењу својих ствари. У конкретном случају другостепени суд је на основу одржане расправе утврдио да тужилац у току поступка није пружио доказе за своје наводе да је заиста тужиоцу непосредно или радницима који су изводили радове посредно, тужени упутио такву претњу у виду физичког обрачуна па и ликвидације, што би изискивало заштиту права својине, због чега је тужбени захтев одбио као неоснован, при чему је изостала оцена исказа туженог да тужиоцу није дозволио отварање капије на делу свог зида због тога што тужилац никада није имао на том делу капију, да му отварање те капије смета, и с тим у вези да ли недозвољавање туженог тужиоцу да на свом зиду отвори капију, указује на основаност тврдње тужиоца да се радило о озбиљној претњи у виду физичког обрачуна, па и ликвидације, што би представљало узнемиравање права својине у смислу одредбе члана 42. став 1. Закона о основама својинскоправних односа.

Другостепени суд ће у поновном поступку оценити све изведене доказе па ће, пошто правилно и потпуно утврди чињенично стање, правилном применом одредаба Закона о основама својинскоправних односа донети нову и на закону засновану одлуку.

На основу члана 416. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић